

II SA/Łd 831/08 - Wyrok WSA w Łodzi

Data orzeczenia	2009-01-23	<i>orzeczenie nieprawomocne</i>
Data wpływu	2008-10-21	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi	
Sędziowie	Barbara Rymaszewska Czesława Nowak-Kolczyńska Grzegorz Szkudlarek /przewodniczący sprawozdawca/	
Symbol z opisem	6139 Inne o symbolu podstawowym 613	
Hasła tematyczne	Ochrona środowiska	
Skarżony organ	Samorządowe Kolegium Odwoławcze	
Treść wyniku	Uchyłono decyzję I i II instancji	
Powołane przepisy	Dz.U. 2002 nr 153 poz 1270 art. 135, art. 145 par. 1 pkt 1 lit. "a", "c", art. 200, art. 210 par. 1 <i>Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.</i> Dz.U. 2004 nr 257 poz 2573 par. 2, 3, 5 <i>Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko</i> Dz.U. 2006 nr 129 poz 902 art. 46, 51 <i>Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 Prawo ochrony środowiska - tekst jedn.</i> Dz.U. 2000 nr 98 poz 1071 art. 151 <i>Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego - tekst jednolity</i>	

Sentencja

Dnia 23 stycznia 2009 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi - Wydział II w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia NSA Grzegorz Szkudlarek (spr.), Sędziowie Sędzia WSA Czesława Nowak-Kolczyńska, Sędzia WSA Barbara Rymaszewska, Protokolant Asystent sędziego Katarzyna Orzechowska, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 stycznia 2009 roku przy udziale - - sprawy ze skargi A. K. i K. K. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł. z dnia [...] nr [...] w przedmiocie odmowy wydania, po wznowieniu postępowania, decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej 1. uchyła zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Burmistrza Miasta B. z dnia [...], Nr [...]; 2. zasądza solidarnie na rzecz skarżących - A. K. i K. K. od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł. kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania. LS

Uzasadnienie

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ł. decyzją z dnia [...] roku, Nr [...], po rozpatrzeniu odwołania A Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., uchyliło decyzję Burmistrza Miasta B. z dnia [...] roku, Nr [...] o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej telefonii cyfrowej sieci B w B. przy ul. A 12, na działce Nr ewid. [...], stwierdziło wydanie z naruszeniem prawa ostatecznej decyzji Burmistrza Miasta B. z dnia [...] roku, Nr [...] w sprawie umorzenia postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia i odmówiło uchylenia decyzji Burmistrza Miasta B. z dnia [...] roku z powody określonego w art. 146 § 2 Kpa.

Jak wynika z dokumentów załączonych do akt administracyjnych, Burmistrz Miasta B. decyzją z dnia [...] roku, Nr [...], na podstawie art. 104 i 105 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (powoływanego dalej jako Kpa), umorzył postępowanie w sprawie wydania dla A Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej telefonii cyfrowej. Z treści uzasadnienia wynika, że w toku postępowania doszło do nowelizacji, z dniem 31 sierpnia 2007 roku, przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 roku w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.), w ten sposób, że planowane przedsięwzięcie nie zalicza się do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko i nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia.

Postanowieniem z dnia [...] roku, Nr [...] Burmistrz Miasta B. wznowił, na wniosek A. K. i K. K., postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia na podstawie art. 149 i 152 Kpa.

Po przeprowadzeniu wznowionego postępowania, Burmistrz Miasta B. decyzją z dnia [...] roku odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia organ wskazał przepis art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (t. j. Dz. U. z 2006 roku Nr 129, poz. 902 ze zm.). W uzasadnieniu organ wyjaśnił, że analizując rozkład pól elektromagnetycznych, wysokości zawieszenia anten, odległość zabudowy mieszkalnej, ludność będzie miała dostęp do obszaru o przekroczonym dopuszczalnym poziomie elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego. Odległość bowiem od najbliższych budynków mieszkalnych do stacji bazowej wynosi 30 m, 37 m, bądź 42 m. Anteny obejmują

swoim oddziaływaniem przestrzeni nad budynkami. Na tej podstawie organ uznał, że planowana lokalizacja przedsięwzięcia jest niezgodna z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego uchwalonym uchwałą Nr XXVII/120/04 Rady Miasta B. z dnia 29 listopada 2004 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta B. (Dz. Urzęd. Woj. Łódzkiego z 2005 roku Nr 51, poz. 534). Plan ten na terenie planowanego przedsięwzięcia przewiduje realizację nieuciążliwych sieci, instalacji, urządzeń infrastruktury technicznej, których ewentualna uciążliwość jest ograniczona do granic działki. Na tej podstawie Burmistrz Miasta B. ocenił, że organ wydający pozwolenie na budowę błędnie przyjął, że obszar oddziaływania obiektu nie wykracza poza obręb działki inwestora. Nadto inwestor nie uzupełnił raportu o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia, w zakresie określonym w postanowieniu organu z dnia [...] roku. Podstawa prawna żądania uzupełnienia raportu wynika z przepisu art. 50 § 1 Kpa, a w razie zaniechania uzupełnienia tych braków - organ może odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W konkluzji organ podał, że zgodnie z przepisem art. 56 ust. 1 Prawa ochrony środowiska, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W odwołaniu od powyższej decyzji inwestor - A. wniosła o wydanie decyzji przez organ I instancji w trybie autokontroli i umorzenie postępowania, bądź o uchylenie decyzji I instancji przez organ odwoławczy i umorzenie postępowania jako bezprzedmiotowe. Strona kwestionowanemu rozstrzygnięciu zarzuciła naruszenie przepisu art. 105 Kpa, przez brak jego zastosowania, przepisu § 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 roku poprzez błędną interpretację, iż planowane przedsięwzięcie jest niezgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, ponieważ anteny tej stacji obejmują swoim oddziaływaniem przestrzeń nad budynkami mieszkalnymi. Strona nadto zarzuciła naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, a w szczególności art. 7 - poprzez brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego niezbędnego do ustalenia stanu faktycznego będącego podstawą wydania decyzji, art. 11 - przez zaniechanie przedstawienia w uzasadnieniu decyzji procesu ustalania stanu faktycznego i zastosowanego do niego przepisu prawa oraz art. 107 § 1 i § 3 - poprzez brak wszystkich elementów jakie powinna zawierać decyzja, bowiem organ nie wskazał faktów, które uznał za udowodnione oraz konkretnych okoliczności, które zdaniem organu obowiązywały go do wydania kwestionowanej decyzji. W uzasadnieniu strona wskazała, że planowane przedsięwzięcie nie wymaga przeprowadzenia postępowania w sprawie oddziaływania na środowisko, w wyniku którego wydaje się decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji. Zdaniem strony, zmiana z dniem 31 sierpnia 2007 roku przepisów prawa, skutkuje tym, że prowadzone postępowanie stało się bezprzedmiotowe i zgodnie z art. 105 § 1 Kpa winno być umorzone. Organ I instancji tymczasem zaniechał uwzględnienia nowelizacji przepisów rozporządzenia. Nadto, zdaniem strony odwołującej się, błędne jest stanowisko organu, iż planowane przedsięwzięcie jest niezgodne z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, gdyż anteny obejmują swoim oddziaływaniem przestrzeń nad budynkami mieszkalnymi.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ł. decyzją z dnia [...] roku uchyliło decyzję Burmistrza Miasta B. z dnia [...] roku, stwierdziło wydanie z naruszeniem prawa decyzji z dnia [...] roku oraz odmówiło uchylenia decyzji Burmistrza Miasta B. z dnia [...] roku z powodu określonego w art. 146 § 2 Kpa. W uzasadnieniu organ opisał dotychczasowy przebieg postępowania wskazując, że decyzja z dnia [...] roku została wydana po wznowieniu postępowania, gdyż organ uznał, że A. K. i K. K. przysługuje przymiot strony w postępowaniu. Decyzja z dnia [...] roku została wydana po przeprowadzeniu wznowionego postępowania, co jednak nie znalazło swojego odzwierciedlenia, ani w treści tej decyzji, ani w jej podstawie prawnej. Konsekwencją tego było pozostanie w obrocie prawnych dwóch decyzji odmiennie rozstrzygających sprawę zasadności wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla tego samego przedsięwzięcia. Ustalenie takie stanowi podstawę do uchylenia decyzji datowanej na dzień [...] roku.

Merytorycznie oceniając kwestię organ odwoławczy uznał, że parametry stacji bazowej oraz odległość miejsc dostępnych dla ludzi, nie kwalifikują tej inwestycji do dalszego postępowania w sprawie uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji. Skoro bowiem katalog przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko określonych w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2 Prawa ochrony środowiska, ma charakter zamknięty, ograniczony do przedsięwzięć wymienionych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 roku, to organ uznał, że stacja bazowa opisana we wniosku inwestora nie należy do przedsięwzięć, których realizacja wymaga uprzedniego uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W tej sytuacji, w ocenie Samorządowego Kolegium Odwoławczego, wydanie decyzji o umorzeniu postępowania było zasadne.

Organ I instancji w uzasadnieniu decyzji z dnia [...] roku zawarł rozważania dotyczące zgodności planowanej inwestycji z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uznając ostatecznie, że planowana inwestycja jest niezgodna z ustaleniami tego planu. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dopuszcza bowiem tylko lokalizowanie inwestycji, których oddziaływanie nie będzie wykraczać poza granice działki, a tymczasem planowana inwestycja będzie oddziaływać na sąsiednie działki. Tym niemniej, zdaniem organu odwoławczego stwierdzenie, że planowana inwestycja nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wyklucza prowadzenie tego typu rozważań przez organ. Niemniej jednak, jak wskazał organ, ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego będą uwzględnione przez organy administracji architektoniczno - budowlanej wydające decyzję o pozwoleniu na budowę.

W skardze A. K. i K. K. wniosli o uchylenie kwestionowanej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zwrot kosztów postępowania. W treści skargi strona zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 7, 28, 77, 80, 105 § 1, 107 § 3, 146 § 2 Kpa. Nadto, zdaniem strony doszło do naruszenia art. 11, 46, 46a ust. 4 pkt 1 oraz 4, art. 49 ust. 3, art. 51 ust. 2, 7 i 8 Prawa ochrony środowiska oraz § 3, 4 i § 5 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. W motywach skargi strona wyjaśniła, że organ odwoławczy nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego opierając się na ustaleniach poczynionych przez organ I instancji. Organy nie uwzględniły nowelizacji przepisów ustawy Prawo ochrony środowiska, która weszła w życie w toku postępowania, a zobowiązywała inwestora do uzupełnienia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach o dokumenty wskazane w art. 46a ust. 4 pkt 4 w zw. z art. 49 ust. 3. Inwestor nie złożył tych dokumentów, zatem organ nie miał podstaw rozpatrzyć wniosku, bowiem ten był niekompletny, co powoduje, że decyzje wydane w sprawie są dotknięte wadą nieważności. W ocenie skarżących, organy źle określiły odległość planowanej inwestycji od miejsc dostępnych dla ludzi. W tym celu koniecznym było jednoznaczne podanie w formie graficznej szerokości głównej wiązki promieniowania w przedziale od anteny do odległości przewidzianej w rozporządzeniu oraz określenie konkretnej odległości od środka elektrycznego w przestrzeni oddziaływania głównej wiązki promieniowania danej anteny miejsc dostępnych dla ludzi (wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania anten). Następnie cytując liczne orzeczenia sądów administracyjnych, strona wywiodła, że skoro organ uznał, że nie jest potrzebne w stanie faktycznym sprawy sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko, to powinien wydać odpowiednie postanowienie w tym przedmiocie. Zdaniem strony, w sprawie koniecznym winno być ustalenie tzw. "obszaru ograniczonego użytkowania", gdzie obowiązywałby całkowity zakaz przebywania ludności.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga jest zasadna, aczkolwiek z innych powodów niż podane w jej treści.

Stosownie do postanowień art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), Sądy administracyjne sprawują w zakresie swojej właściwości kontrolę działalności administracji publicznej. Oznacza to, iż Sąd bada zgodność z prawem

(legalność) zaskarżonego aktu pod kątem jego zgodności z prawem materialnym określającym prawa i obowiązki stron oraz prawem procesowym regulującym postępowanie przed organami administracji publicznej.

Sąd uwzględniając skargę na decyzję uchyla decyzję w całości albo w części, jeżeli stwierdzi naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, naruszenie prawa dające podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego, bądź inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 145 § 1 pkt 1 lit. "a" - "c" Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).

Na wstępie wskazać należy, iż bezsprzecznie kwalifikacja danego przedsięwzięcia do inwestycji, dla których konieczne jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przebiega na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (t. j. Dz. U. z 2006 roku Nr 129, poz. 902 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 roku w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.).

Zgodnie z przepisem art. 46 ust. 1 Prawa ochrony środowiska, realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, określonego w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2, bądź planowanego przedsięwzięcia innego niż określone w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2, które nie jest bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub nie wynika z tej ochrony, jeżeli może ono znacząco oddziaływać na ten obszar, jest dopuszczalna wyłącznie po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, zwanej dalej "decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach". Przy czym, sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagają planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko; planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, dla których obowiązek może być stwierdzony na podstawie art. 51 ust. 2; bądź planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000, dla których obowiązek może być stwierdzony na podstawie art. 51 ust. 2 (art. 51 ust. 1 Prawa ochrony środowiska). Obowiązek sporządzenia raportu dla planowanego przedsięwzięcia stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, określając jednocześnie zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko; właściwy organ uwzględni łącznie szczegółowe uwarunkowania, o których mowa w art. 51 ust. 8 pkt 2; postanowienie wydaje się również, jeżeli organ nie stwierdzi potrzeby sporządzenia raportu (art. 51 ust. 2 Prawa ochrony środowiska).

Na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 51 ust. 8 Prawa ochrony środowiska, Rada Ministrów wydała w dniu 9 listopada 2004 roku rozporządzenie w sprawie w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko.

W wyniku nowelizacji tego rozporządzenia z dniem 31 lipca 2007 roku, na realizację stacji bazowej telefonii komórkowej o parametrach wskazanych we wniosku, nie jest wymagane uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji. Przepis bowiem § 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia stanowi, iż sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagają następujące rodzaje przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300.000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi:

- a) nie mniej niż 2.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) nie mniej niż 5.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) nie mniej niż 10.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) nie mniej niż 20.000 W.

Natomiast przepis § 3 ust. 1 pkt 8 tego rozporządzenia stanowi, że sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mogą wymagać następujące rodzaje przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, niewymienione w § 2 ust. 1 pkt 7, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300.000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi:

- a) nie mniej niż 15 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 5 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) nie mniej niż 100 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 20 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) nie mniej niż 500 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 40 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) nie mniej niż 1.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- e) nie mniej niż 2.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- f) nie mniej niż 5.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m i nie mniejszej niż 150 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- g) nie mniej niż 10.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 300 m i nie mniejszej niż 200 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.

Szczegółowe uwarunkowania, związane z kwalifikowaniem przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, wymienione są w § 5 rozporządzenia. Przepis ten stanowi, że organ oceniając konieczność sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko winien uwzględnić rodzaj i charakterystyka przedsięwzięcia, z uwzględnieniem m. in.

- a) skali przedsięwzięcia i wielkości zajmowanego terenu oraz ich wzajemnych proporcji,
- b) powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć znajdujących się na terenach nieruchomości sąsiednich,

- c) wykorzystywania zasobów naturalnych,
- d) emisji i występowania innych uciążliwości,
- e) ryzyka wystąpienia poważnej awarii, przy uwzględnieniu używanych substancji i stosowanych technologii;

Nadto, jak stanowi cytowany przepis nie bez znaczenia pozostaje usytuowanie przedsięwzięcia - ze zwróceniem uwagi na możliwe zagrożenie środowiska - zwłaszcza przy istniejącym użytkowaniu terenu, zdolność samooczyszczania się środowiska i odnawianie się zasobów naturalnych, walory przyrodnicze i krajobrazowe oraz uwarunkowania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego - uwzględniające wymienione obszary. Organ winien również uwzględnić rodzaj i skalę możliwego oddziaływania rozważanego w odniesieniu do uwarunkowań wymienionych w pkt 1 i 2, wynikające m. in. z zasięgu oddziaływania - obszaru geograficznego i liczby ludności, na którą przedsięwzięcie może oddziaływać, wielkości i złożoności oddziaływania, z uwzględnieniem obciążenia istniejącej infrastruktury technicznej, prawdopodobieństwa oddziaływania, jak i czasu trwania, częstotliwości i odwracalności oddziaływania.

Z treści cytowanych przepisów i materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że inwestycja w postaci budowy stacji bazowej telefonii komórkowej o określonych w sprawie parametrach, nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji. Szczegółowe parametry planowanej inwestycji określone zostały w raporcie o oddziaływaniu na środowisko przygotowanym przez osoby posiadające stosowne uprawnienia. W szczególności, w raporcie tym określono odległość inwestycji od miejsc dostępnych dla ludności i równoważną moc promieniowania izotopowego wyznaczoną dla poszczególnych anten. Przepisy rozporządzenia dopuszczają jednak możliwość nałożenia obowiązku uzyskania przedmiotowej decyzji w odniesieniu do wymienionych inwestycji w § 3 rozporządzenia z uwzględnieniem przepisu § 5. Bezspornie organy obu instancji nie dokonały oceny kwalifikacji inwestycji pod kątem wytycznych zawartych w przepisie § 5 rozporządzenia. Naruszenie to Sąd zakwalifikował jako na tyle znaczące, że ma ono wpływ na rozstrzygnięcie. W toku ponownego rozpoznawania sprawy organy zobowiązane będą ocenić czy planowana inwestycja wymaga przygotowania raportu o oddziaływaniu na środowisko w kontekście art. 51 ust. 1 i 2 Prawa ochrony środowiska. Wytyczne dla tej kwalifikacji zawarte zostały w § 5 cytowanego rozporządzenia. Rozważając te okoliczności organ zobligowany będzie uwzględnić sprzeciw społeczny wobec planowanej inwestycji w świetle przesłanek wskazanych w przepisach § 5 pkt 2 lit. "h" oraz § 5 pkt 3 rozporządzenia.

Tym samym zasadnym Sąd podziela pogląd strony skarżącej, że w razie uznania bądź braku stwierdzenia potrzeby obowiązku przygotowania raportu o oddziaływaniu na środowisko organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zobligowany jest do wydania w tym przedmiocie postanowienia. Obowiązek taki wprost wynika z treści art. 51 ust. 2 Prawa ochrony środowiska. Naruszenie prawa w tym zakresie organy będą zobowiązane usunąć przy ponownym rozpoznawaniu sprawy.

Nadto, Sąd uchylił decyzję organu I instancji także z uwagi na naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 151 Kpa. Przepis art. 151 § 1 Kpa stanowi, iż organ administracji publicznej po przeprowadzeniu postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy wydaje decyzję, w której odmawia uchylecia decyzji dotychczasowej, gdy stwierdzi brak podstaw do jej uchylecia na podstawie art. 145 § 1 lub art. 145a, albo uchyla decyzję dotychczasową, gdy stwierdzi istnienie podstaw do jej uchylecia na podstawie art. 145 § 1 lub art. 145a, i wydaje nową decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy. W przypadku gdy w wyniku wznowienia postępowania nie można uchylić decyzji na skutek okoliczności, o których mowa w art. 146, organ administracji publicznej ograniczy się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazania okoliczności, z powodu których nie uchylił tej decyzji (art. 151 § 2 Kpa).

Bezspornie decyzja organu I instancji z dnia [...] roku została wydana po wznowieniu postępowania. Tym niemniej fakt ten nie znalazł swojego odzwierciedlenia w treści rozstrzygnięcia, co słusznie podkreśliło Samorządowe Kolegium Odwoławcze. Organ I instancji bowiem powołując jako podstawę prawną przepis art. 104 Kpa i art. 56 ust. 1 Prawa ochrony środowiska, orzekł o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Ani ze sformułowania sentencji, ani z uzasadnienia decyzji, nie wynika, że decyzja ta została wydana po wznowieniu postępowania. Nadto, wydanie merytorycznego orzeczenia w sprawie, przy braku uchylecia wcześniejszej decyzji (decyzji z dnia [...] roku), skutkuje tym, że w obrocie prawnym pozostają dwie decyzje odmiennie rozstrzygające ten sam wniosek.

Reasumując, Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. "a" i "c" przy zastosowaniu art. 135 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. O zwrocie kosztów Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku w oparciu o regulację art. 200 i 210 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Na niezbędne koszty postępowania złożył się wpis sądowy (w kwocie 200 zł) ustalony na podstawie § 2 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 roku w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 ze zm.).

K.O.

[Powrót do listy](#)